

VI. Plenarforsamlingen.

de i artikel 5 opstillede betingelser for suspension og ville derfor være i strid med pagten.

På foranledning af en forespørgsel om, hvorledes præsidenten ville fortolke virkningerne af en vedtagelse af det fremlagte ændringsforslag, udtalte præsident Hambro, at en vedtagelse af forslaget efter hans opfattelse ville betyde en meget kraftig fordømmelse fra generalforsamlingens side af den af Sydafrikas regering fulgte politik og udgøre en yderst alvorlig advarsel til den sydafrikanske regering. Men bortset herfra syntes ændringsforslaget i sin foreliggende form ikke at kunne betyde, at den sydafrikanske delegation ikke havde eller ikke kunne fortsætte med at have sæde i forsamlingen. Forslaget ville, såfremt det blev vedtaget, ikke påvirke Sydafrikas rettigheder og privilegier som medlem.

På dette tidspunkt fremsatte Mexico formelt forslag om udsættelse af debatten i to dage med henblik på konsultationer mellem delegationerne. Forslaget sattes til afstemning uden debat og vedtoges med 57 stemmer for (herunder de nordiske) og 4 imod (Algeriet, Ethiopien, Pakistan og USA), medens 27 lande afstod.

Under den stedfundne debat, der som det vil fremgå væsentligst koncentrerede sig om de sydafrikanske fuldmagter, fremsattes også de sædvanlige forbehold overfor fuldmagterne fra Kina og Israel samt i år også fra Cambodias fuldmagter.

Afghanistan, Albanien, Cuba, Frankrig, Jugoslavien, Mauritanien, Rumænien, Syrien og Yemen tog forbehold overfor Kinas fuldmagter.

Syrien og Yemen tog forbehold overfor Israels fuldmagter.

Cuba, Jugoslavien, Mauritanien, Rumænien, Syrien og Yemen tog forbehold overfor Cambodias fuldmagter.

Albanien, Cuba, Rumænien, Syrien og Yemen erklærede under henvisning til de ovenfor nævnte forbehold at måtte afstå på resolutionsforslaget som helhed, selvom ændringsforslaget vedrørende de sydafrikanske fuldmagter blev vedtaget med deres positive stemmer.

Cambodia og Kina henviste til, at fuldmagtsudvalget havde fundet deres fuldmagter i orden, hvorfor de i plenarforsamlingen

fremkomne reservationer ikke kunne have nogen gyldighed.

De på foranledning af Mexico iværksatte konsultationer om den sydafrikanske delegations fuldmagter førte ikke til noget resultat, hvorfor behandlingen ved sagens genoptagelse i plenarforsamlingen den 13. november 1970 indledtes med afgivelse af stemmeforklaringer om det af fuldmagtsudvalget fremlagte resolutionsforslag og det hertil fremsatte ændringsforslag.

Uganda, Pakistan og Sovjetunionen akcepterede i deres stemmeforklaringer præsidentens ovenfor nævnte vurdering af en vedtagelse af ændringsforslaget. Ifølge Pakistan var præsidentens udtalelse en fornuftig og gyldig udlægning af forslaget, der omgik de juridiske og konstitutionelle indvendinger, der var rejst af generalsekretærens juridiske rådgiver i dennes responsum, og som følgelig omgik hindringerne for en vedtagelse af forslaget. Ifølge Sovjetunionen ville dets vedtagelse indebære en afgørende fordømmelse af den sydafrikanske regerings politik og tvinge Pretoria-styret til endnu engang at reflektere over konsekvenserne af dets forhadte politik.

Elfenbenskysten erindrede om sine nylige forslag i apartheidspørgsmålet, som afviste enhver løsning ved magt og gik ind for en løsning gennem overtalelse. Indledning af en dialog med Sydafrika var derfor nødvendig. Elfenbenskysten havde juridiske betænkeligheder ved forslaget, da de sydafrikanske repræsentanters fuldmagter syntes at være i orden efter forretningsordenens regel 27. Man forstod imidlertid fra konsultationerne foranlediget af Mexico, at forslagsstillerne ikke ønskede at benytte proceduren for verifikation af fuldmagterne til at fratage Sydafrika dets privilegier, men snarere at give udtryk for deres følelser og påny at bekræfte deres fordømmelse af apartheid samt at advare Sydafrika om, at dets stædighed kunne føre til andre aktioner under anvendelse af passende midler. Hvis dette var korrekt, var forslagsstillernes holdning på linie med præsidentens udtalelse, og Elfenbenskysten ville kunne stemme for forslaget.

Elfenbenskysten forsøgte i to yderligere interventioner at fremkalde en bekræftelse fra forslagsstillerne på, at dette var deres